

O'Brajen se jedva primetno osmehnu. "Ti si feler u tkanini, Vinstone. Ti si mrlja koja se mora izbrisati. Zar ti nisam maločas rekao da se mi razlikujemo od progonitelja iz prošlosti? Mi se ne zadovoljavamo negativnom prošlošću, čak ne ni najponiznijim pokoravanjem. Kad nam se najzad budeš predao, to mora biti po tvojoj slobodnoj volji. Mi ne uništavamo jeretika zato što nam se suprotstavlja; dokle god nam se suprotstavlja mi ga uopšte ne uništavamo. Mi ga preobraćamo, zarobljavamo srž njegove svesti, mi ga preobličavamo. Mi sažimamo sve zlo i sve iluzije u njemu; pridobijamo ga za svoju stranu, i to ne na izgled, nego istinski - on postaje srcem i dušom naš. Mi od njega prvo stvorimo našeg čoveka pa ga tek onda ubijamo. Nepodnošljivo nam je da igde na svetu postoji pogrešna misao, ma koliko bila tajna i nemoćna. Čak ni u trenutku smrti ne možemo dopustiti nikakva skretanja. U prošlosti je jeretik, idući na lomaču, i dalje bio jeretik; propagirao je svoju jeres, zanosio se njome. Čak je i žrtva staljinskih čistki mogla nositi bunt u svojoj glavi dok je išla hodnikom čekajući metak. Ali mi činimo mozak savršenim pre nego što ga raznesemo. Zapovest starih despotskih sistema bila je 'Nemoj'. Zapovest totalitarnih sistema bila je 'Budi'. Naša zapovest je 'Jesi'. Niko koga dovedemo ovde više ne ustaje protiv nas. Svakoga očistimo do kraja. Čak i ona tri bedna izdajnika u čiju si nevinost nekad verovao - Džons, Aronson i Raterford - i njih smo na kraju slomili. U njihovom saslušavanju učestvovao sam i ja. Video sam ih kako se polagano iscrpljuju, cvile, puze, plaču - i to na kraju ne od straha, nego jedino od kajanja. Kad smo s njima bili gotovi, bili su samo ljušture ljudi. U njima nije bilo više ničega sem žalosti zbog onoga što su učinili, i ljubavi prema Velikom Bratu. Bilo je dirljivo videti koliko su ga voleli. Molili su da ih streljamo odmah, da bi umrli dok im je mozak još čist." Glas mu beše postao gotovo sanjalački. Na licu su mu se opet videli onaj zanos i ono ludačko oduševljenje. Ne pretvara se, pomisli Vinston; nije dvoličan; on veruje u ono što govori. Najviše ga je mučila sopstvena intelektualna nedoraslost. Posmatrao je tešku a ipak elegantnu priliku kako korača gore-dole, kako mu ulazi i izlazi iz vidnog polja. O'Brajen je u svakom pogledu bio veći od njega. On sam nije imao, niti ikad može imati, nijednu misao koju O'Brajen nije još odavno upoznao, ispitao i odbacio. U O'Brajenovom duhu bio je sadržan Vinstonov. No u tom slučaju, kako je moguće da O'Brajen bude lud? Mora biti da je lud on, Vinston. O'Brajen se zaustavi i pogleda ga odozgo.

"Nemoj zamišljati da ćeš se spasti, Vinstone, ma koliko nam se potpuno predao. Mi ne štedimo nikog ko je jednom zastranio. Čak i ako nam se prohte da te pustimo da odživiš svoj život do prirodne smrti, ni tad nam nećeš pobeći. Šta ti se desi ovde, ostaje zauvek. Shvati to unapred. Smoždićemo te do stepena odakle nema povratka. Ovde će ti se dogoditi stvari od kojih se nikad nećeš oporaviti, makar živeo hiljadu godina. Više nikad nećeš moći da imaš obično ljudska osećanja. U tebi će sve biti mrtvo. Više nikad nećeš biti kadar da osetiš ljubav, prijateljstvo, radost života, smeh, radoznalost, hrabrost, poštenje. Bićeš šupalj. Mi ćemo te isprazniti, potom ispuniti samim sobom."

On zastade i dade znak čoveku u belom mantilu. Vinston oseti kako mu se neki teški aparat smešta iza glave. O'Brajen sede na krevet, te mu je lice bilo skoro na istom nivou s Vinstonovim.

"Tri hiljade", reče, govoreći preko Vinstonove glave čoveku u belom mantilu.

Dva meka tampona, blago ovlažena, pritisnuše Vinstonove slepoočnice. On uzdrhta. Biće bola, nekog novog bola. O'Brajen položi svoju ruku na njegovu, ohrabrujući, gotovo nežno.

"Ovog puta te neće boleti", reče on. "Gledaj me pravo u oči."

U tom trenutku se zbi razorna eksplozija ili nešto što je ličilo na eksploziju, mada nije bio siguran da li je bilo i zvuka. No u svakom slučaju video je zaslepljujući bljesak. Nije ga bolelo ništa, jedino se osetio nemoćan. Iako je već ležao na leđima kad se to desilo, imao je čudan